

[Justitsministeren.]

forekommer nemlig — og en ditto Dommer har ganske vist hævdet over for mig, at Stemningen straks vilde lægge sig, hvis jeg havde ladet denne Dom appellere til Højesteret. Det synes Professor Hurwitz virkelig ogsaa at tro paa. Men enhver der kender den Art Ophidselseskampagner og Masse-Psykosen, ved, at nøjagtig det modsatte var blevet Tilfældet. Man vilde saa have raset yderligere mod den Justitsminister, som vilde have povet at indanke en saakaldet streng Dom for Højesteret. Jeg maa derfor ganske afgørende afvise, at Muligheden af at anvende en i enhver Henseende upraktisk og til Formaalet uegnet Fremgangsmaade skulde afskære fra at benytte den egnede og praktiske Fremgangsmaade, naar den i øvrigt var lovlig, hvad den altsaa var.

Jeg kan derfor ikke forstaa den juridiske Fanatisme, der har været præsteret i denne Sag. Den er ikke klædelig for Folk, der ved, at juridisk Videnskab er skørt Porcelæn, og at Loven til syvende og sidst er til for Livets og Samfundets Skyld og ikke omvendt — en Viden, der saa rart værner en anden en mod baade formalistisk Juristeri og mod Paragraf-Nusseri.

Men heldigvis vil Forholdet trods alt Juristeri i et sundt Rets- og Folkesamfund altid være eller hurtigt blive dette, at større og større Kredse har en rent instinktiv Følelse af, at det, der til syvende og sidst tjener Oplysningen, Sandheden og Retssamfundets Tarv, er dog vist ogsaa juridisk forsvarligt og rigtigt, selv om man ikke selv kan klare den juridiske Fortolkning. Og saaledes har Forholdet ogsaa været i denne uhyggelige Sag.

Det er nemlig slet ikke rigtigt, naar „Politiken“ — som for øvrigt først efter adskillige Dages Forløb gav Køb over for de paagaende Katederjurister — endte med at fastslaa, at det kun var fra konservativ Side i Pressen, der var givet Tilslutning til denne Aktions Berettigelse eller Nødvendighed, selv om dens Lovlighed altsaa blev draget i Tvivl. I hvert Fald har jeg aldrig tidligere anet, at de tilfældige Blade, jeg har set, at „Næstved Tidende“, „Skive Venstreblad“, „Kolding Folkeblad“, „Roskilde Dagblad“, „Østsjællands Folkeblad“, „Aalborg Amtstidende“ var konservative Blade. Under alle Omstændigheder ved jeg i hvert Fald, at „Holbæk Amts Venstreblad“ er radikalt, og med en anset radikal Redaktør. Jeg tillader mig da at citere dette ansete radikale Blads ledende Artikel af 6. ds., hvor det ganske paa Linie med

en lang Række af Blade af helt forskellig Partifarve bl. a. hedder:

„Det er jo mod denne „lovstridige“ Adfærd, Gundtofts Forsvarere nu sætter ind. Kommunisterne foranstalter endogsaa en Forespørgselsdebat derpaa i Folketinget. Lad os dog være fri for dette Hysteri. Naar Rettens Døre blev lukket, mens de kvindelige Vidner forklarede om Læge Gundtofts Opførsel over for dem, var det naturligvis af seksuelle Sømmelighedshensyn, ikke for at holde Offentligheden i Uvidenhed om et vigtigt Moment i Sagen. Og naar derefter Dommen kritiseres offentligt, og der lægges op til noget i Retning af en Folkerejsning imod Nævningernes Kendelse, maa det være en given Ting, at Offentligheden faar alt at vide. Det Grundlag, der forelaa for Nævningerne, maa kendes af alle, som vil tage Stilling for eller imod Sagens Afgørelse.“

Efter denne udførlige Belysning og juridiske Begrundelse af alle Sagens forskellige Faser skal jeg til Slut sige nogle faa Ord om Forespørgserens ærede Paastand om, at Dommen over Læge Gundtoft var streng. Jeg har ikke med eet Ord udtalt mig om, hvorvidt denne Dom var mild eller streng, men kun hævdet, at man fra mange Sider i Befolkningen næppe vilde hævde Dommens Strenghed, naar man kendte samtlige de foreliggende Oplysninger. Jeg har allerede nævnt, at Forledelse til falsk Forklaring for Retten altid betragtes som et juridisk set stærkt skærpente Forhold ved Strafadmaalingen. Jeg kunde selvfølgelig af Rigsadvokatens udførlige Redegørelse oplæse yderligere Detailer, der forklarer Dommen; men jeg ser ikke, at der er nogen Interesse i at gøre Sagen uhyggeligere, navnlig naar jeg ikke har tænkt paa at indanke den til Skærpelse.

Jeg tænker mig, at mange, derunder adskillige Læger, som har set mærkeligt skævt paa hele Forholdet, heroverfor vilde sige: Det manglede da bare, at denne Dom skulde skærpes! Men jeg vil herom oplyse, at jeg netop har faaet en Henvendelse fra lægelig Side om at indanke denne Dom til Skærpelse, og da denne Henvendelse er af ikke ringe Interesse til Forstaaelse baade af Sagen og af min Stilling til denne, skal jeg citere den. Den er fra selve Amtslægen i Aalborg, som skriver til mig:

„Da jeg — *qua* Retslæge — har overværet alle de Retsmøder, der har været i Gundtoft-Sagen i Jylland, kan jeg ikke afholde mig fra personlig at takke Justits-